

Keramik en glazuur gemaakt door Gailan Ngan
Tapijt gewoven door Khadija Hadi

Met dank aan:

Association Timdokkals en Anou
Peter Freeman, Inc

One Remove is samengesteld door curator Natasha Hoare.

Para | Fictions

One Remove is onderdeel van *Para | Fictions*, een serie van presentaties die zich richt op de relatie tussen literatuur en beeldende kunst, vertrekkend vanuit de visie van zes kunstenaars; Calla Henkel & Max Pitegoff, Mark Geffriaud, Laure Prouvost, Oscar Santillan en Lucy Skaer.

Para | Fictions wordt ondersteund door AMMODO.

Lucy Skaer *One Remove*

15 juli - 2 oktober 2016

Witte de With
Center for Contemporary Art
Witte de Withstraat 50
3012 BR Rotterdam
Nederland

Voor meer informatie:
T +31 (0)10 411 01 44
F +31 (0)10 411 79 24
info@wdw.nl
www.wdw.nl

“‘Like’ and ‘like’ and ‘like’-but what is the thing that lies beneath the semblance of the thing?...The players take the square and place it upon the oblong. They place it very accurately; they make a perfect dwelling-place. Very little is left outside. The structure is now visible; what is inchoate is here stated; we are not so various or so mean; we have made oblongs and stood them upon squares. This is our triumph; this is our consolation.”

Virginia Woolf, *The Waves*, 1931

“I am not concerned with the single life but with lives together. I am trying to find in the folds of the past such fragments as time preserves.....there was a napkin, a flower pot and a book. I am telling the story of the world from the beginning, and in a small room, whose windows are open.”

Virginia Woolf – fragment uit een eerste opzet van *The Waves*

Twee rijen tafels delen de ruimte op. Het design van het eerste type tafel is herkenbaar als modernistisch, en wordt overschaduwd door hangende keramische lampen. Onder deze eerste rij ligt een langwerpige Marokkaanse tapijt waarvan de gewezen vorm die van de tafels weerspiegelt. De andere rij, van ons gescheiden door de eerste, bestaat uit antieke mahoniehouten tafels met een lange lijn van lapis lazuli die over de lengte doorloopt. Deze verschillende huishoudelijke voorwerpen gedragen zich als beeldhouwwerken, die specifieke stilistische talen spreken uit verschillende tijdperken en regio's. Door die stijlen aan te passen en samen te voegen ontstaat een vervreemdend geheel van niet-toegankelijke ruimtes.

One Remove door Lucy Skaer vertrekt vanuit het boek *De Golven* van Virginia Woolf. Verteld vanuit het perspectief van elk personage volgt deze roman het leven van zes vrienden wiens karakters, hoewel gedefinieerd, vermengen en overlappen net als golven zelf. Het boek schetst zo een buitengewone kaart van het menselijk bewustzijn. De tekst beklemtoont op levendige wijze zijn eigen materialiteit, en beweegt steeds verder weg van de vorm van de roman en in de richting van spraak en beeld.

Kun je het vertellen van een verhaal verplaatsen naar een ruimte? Skaer neemt Woolfs novelle als uitgangspunt en gebruikt de vrijheid van fictie om een kamer te maken die noch functioneel noch verhalend is, maar die wel nauwkeurig vervaardigd is, op het bizarre af. Elk element op maat vervaardigd of aangepast door een ambachtsman. Skaer ontdoet deze vertrouwde voorwerpen van hun “ding-zijn”, waardoor de kunstwerken als het ware losser komen van ruimte en tijd - oblongs die op vierkanten staan.

Skaer put uit de niet te reduceren roman, zijn benadering van pure abstractie, en zijn gespannen relatie tot ‘literatuur’. De roman zelf werkt amper als zodanig. De ervaring van de kunstwerken vertaalt deze kwaliteiten, zij het zijdelings. De kijker wordt gefrustreerd en geblokkeerd in zijn poging het delicaat bewerkte mahoniehout van dichtbij te zien. De installatie onthoudt zichzelf van de bezoeker, terwijl het tegelijkertijd de nadruk legt op leesbaarheid door middel van materiaal. De tafels overlappen verschillende momenten: het nu van het kunstwerk en het verleden van geologische en antropocentrische reikwijdte. In de roman roept een personage wanneer het wordt geconfronteerd met de vernietigende abstractie van de dood: “Laat me de tafel aanraken, zodat ik mijn gevoel van het moment terugkrijg.” Een dergelijk moment van herstel is hier niet mogelijk.

“Wat moet ik eerst beschrijven – het leefgedeelte van de kamer of het slaapgedeelte? Ze moeten apart beschreven worden, maar ze lopen steeds door elkaar.”

Virginia Woolf, *Een Schets van het Verleden*, 1940